

PHẦN 5

Phúc cố hết sức mình để khỏi bật ra tiếng khóc. Phải chấp nhận tất cả cái đó và mọi cái khác nữa. Cô xót xa khi nghĩ đến hành động ích kỷ của Du. Phúc tự án ủi lòng, phải vui lên để lo cho hai em nhỏ còn lại của mình.

Nghĩ thế Phúc có ý muốn gặp Hào.

Đi hết dãy hàng lang, Phúc dừng lại định mở cửa vào. Cô rụt rè sợ, dừng lại không dám mở cửa, sợ anh không bằng lòng vì hai đứa nhỏ đến đây quá sớm, trong khi cô chưa thông qua anh và cô sợ mẹ chồng và Thanh An, không biết họ sẽ nghĩ thế nào khi có mặt chúng ở đồn điền này.

Bất chợt Phúc nghe tiếng của An:

Anh Hào! Tại sao anh có thể làm vậy. Sau tất cả những gì chúng ta...

Vừa trông thấy dáng Phúc, An ngừng ngay lời nói. Ngồi sau bàn giấy, Hào đẩy lùi chiếc ghế về phía sau và bắt chéo hai chân. Đôi tay chấp lại, khuỷu tay tựa lên thành ghế.

Phúc nhìn An, thân hình cô ta nổi bật, mảnh mai cân đối, với đôi chân trần tuyệt đẹp. Bỗng nhiên Phúc nhận ra một cách sợ hãi nhan sắc của An, một cô gái không ruột rà với chồng. An đang khiêu khích cô trước mặt Hào.

Phúc khẽ chớp mắt, cúi nhìn xuống không nói gì. Hào lên tiếng, không hề tỏ thái độ khó chịu về sự có mặt bất ngờ này, anh nói:

- Em vào đây. Minh Phúc.

An nhìn cô, miễn cưỡng nói:

- Minh Phúc! Chúng tôi đang nói về chị đấy.

- Tôi cũng nghĩ là như vậy. Phúc đáp và cố giữ tự nhiên.

Nghe lời Hào, Phúc đến ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn giấy của anh thật bình tĩnh.

Phúc cố nhìn anh một cách tự nhiên, vì nhận ra ánh mắt thù địch của An chiếu về mình.

Cô giữ can đảm, bây giờ cô bắt đầu nói cùng anh:

- Minh Du vừa gọi điện thoại cho em, cô nói với Hào trong lúc quay lưng về phía An.

Anh sốt sắng hỏi ngay:

- Ở Nha Trang mọi việc đều ổn hết chứ?

- Vâng. Ổn cả anh ạ.

Ngừng một lúc, Phúc nhìn anh dường như khó mở lời. Nhận ra nét lo âu trên gương mặt Phúc, anh khẽ hỏi:

- Em muốn nói gì cùng anh?

- vâng. Em muốn nói với anh điều này, Minh Du thừa qua với em là Phi Oanh, chị gái của Thái Hòa muốn mời Minh Du về đến nhà chị ấy nghỉ cuối tuần, sẵn dịp mừng sinh nhật.

Thanh An chột cắt giọng.

- Sao Thái Hòa lại nghĩ ra điều đó chứ? Kỳ thật nha.

Hào phản đối, lời của An:

- Sao lại không? Chẳng có gì là kỳ lạ, vì chính tôi bảo chị Phi Oanh và cậu Hòa sẵn sóc cho Minh Du.

Giọng khinh khỉnh, An tuyên bố.

- Được. Tôi nghĩ con bé sẽ vui chơi thỏa thích. Anh Hào! Anh có biết Thái Hòa là con người độc ác không? Và bà chị của Hòa đã lạm dụng địa vị của mình trong căn nhà nghỉ mát của anh, rồi đưa em của bà ta ra làm con bài để dụ dỗ con bé Minh Du.

Phúc cảm thấy lo sợ, nhưng cố gượng nói:

- Minh Du chỉ muốn đáp lại lời mời của dì Phi Oanh thôi. Vì tới đó là dự sinh nhật của Phi Oanh mà.

An cắt lời Phúc:

- Không phải là thư thế, chỉ do sự ham muốn của em gái chị mà thôi. Thái Hòa chẳng bao giờ mời cô bé đến đó. Chẳng bao giờ.

Phúc nói, giọng lạnh lùng nhìn Hào, cô hắng giọng:

- Tôi không biết đầy đủ về Thái Hòa, nên không thể có ý kiến.

Cô nhìn thẳng Hào, như muốn loại Thanh An ra khỏi câu chuyện cô nói:

- Vì cả Hòa và Minh Du cùng đi, nên Du muốn hai đứa nhỏ đến đây với chúng ta. Giữa trưa nay chúng sẽ đến.

Phúc hết sức vui khi nhận thấy thái độ rất hài lòng của Hào.

- Thế thì cũng thích. Anh đồng ý ngay. Anh thốt lời, chúng ta cùng đưa xe đi đón bọn nhỏ chứ.

Phúc cười sung sướng:

- Thế thì hay quá. Cảm ơn anh.

An đứng lên như muốn tiếp tục được chú ý, về chậm rãi có tính toán.

Chân bước về phía cửa, cô ta rít lên:

- Em tin anh sẽ là ông bố thật sự, trước khi anh có con đây Thiên Hào. Thật là tội nghiệp cho anh vô cùng.

Hào nhếch môi cười:

- Vâng! Tôi mong như thế lắm.

Cánh cửa đóng ập lại, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng.

Nhìn anh, Phúc rụt rè:

- Em muốn nói với anh một điều khác.

- Em cứ nói:

Phúc đáp ứng:

- Về hai đứa nhỏ... cho chúng nó ở đâu khi về đến đây. Em sợ...

Hào nhẹ cười, đứng lên đi về phía Phúc, anh nói:

- Em sợ mẹ anh phạt ý phải không? Điều đó, em chẳng phải lo gì hết. Có thể chúng ở cùng với phòng anh. Em thích không?

Như thế là tốt quá rồi. Chỉ ngại mẹ khó chịu đối với chúng ta thôi.

Siết nhẹ bờ vai cô, anh an ủi:

- Em đừng lo. Việc đó để anh sẽ nói với mẹ. À, Minh Phúc này! chiều nay anh đưa em đi mua sắm quần áo nhé. Anh thật sai với em, anh phải xin lỗi em.

- Vì sao phải xin lỗi em?

- Một người đàn ông như anh thật là đáng trách, anh đã làm hỏng biết bao là việc, Minh Phúc! Lẽ ra chúng ta phải có một cuộc trăng mật ở đâu đó, và chỉ hai chúng ta cùng đi. Như thế có thời gian hiểu nhau trước khi về đây. Nhưng rốt cuộc chẳng được gì. Anh cũng không thể ngờ chúng ta được đón tiếp thế này, và anh cũng hiểu ra, em mặc cảm thua thiệt Thanh An. Cô ấy có tất cả, còn em lại không. Những gì anh nói em nên chuẩn bị, chiều nay anh đưa em đi mua sắm đây.

- Anh đừng quá lo lắng, mẹ anh và An giận anh về việc cưới em là điều tự nhiên thôi. Vì họ cho là em không xứng đáng với anh. Và em xin nói thật, em rất đồng ý với họ về quan điểm đó.

Anh không thể để cho Phúc nói tiếp, và cắt lời cô nói với một thái độ tức giận khiến cho cô phải sững sờ:

- Không đúng! Anh cấm em không được nói thế. Bằng lòng lấy anh, em đã mang lại cho anh vinh dự lớn nhất mà một người đàn bà có thể mang tới cho một người đàn ông. Chỉ riêng mình anh phải gánh chịu trách nhiệm về tình trạng hỗn độn này em không có gì đáng trách cả.

Phúc không biết trả lời sao, bằng một giọng rụt rè, vì trong lòng cô vẫn có phần nể sợ anh:

- Em không muốn vì em mà anh phải phiền lòng và cũng không muốn gây phiền hà cho một ai hết.

Hào đổi giọng vui vẻ:

- Minh Phúc! Em đúng là một phụ nữ tuyệt vời:

Cô cười nói với anh:

- Thế là sáng nay em được anh khen đến hai lần. Thật vinh hạnh cho em, có lẽ em điên lên vì được khen mãi thế đây.

Anh nhìn cô với ánh mắt sâu lắng nói:

- Hôm nay, anh muốn nói chuyện với em về chuyện tiền bạc. Anh muốn em có một tài khoản riêng ở ngân hàng. Anh đã chỉ thị cho nhân viên chuyển một số tiền của anh sang tên em. Em cần được sử dụng tùy ý những khoản tiền em cần chi tiêu.

Mắt cô mở to nhìn anh, rồi khẽ cúi đầu nói:

- Anh Hào! Anh tốt với em quá. Nhưng anh đừng nên cho em tiền nhiều quá như thế.

nhìn cô hỏi:

- Vì sao?

- Em nghĩ là anh biết rõ câu hỏi của em rồi?

- Em không muốn em mang ơn anh chứ gì? Phải thế không?

- Không phải thế. Em không muốn lấy của anh quá nhiều thứ trong lúc em thì cho anh quá ít.

- Anh với em đã bàn với nhau điều đó rồi. Minh Phúc! Em nói cho anh biết vì sao em không thể rộng lượng với anh, em luôn hạn chế sự rộng lượng của anh đối với em chứ?

Phúc nhìn anh, khẽ cúi đầu thấp, cô nhỏ giọng:

- Anh biết rõ... là em làm tất cả những gì anh đòi hỏi ở em...

Anh hỏi lại:

- Tất cả? Thật thế ư?

Cô cong môi nói:

- Thật vậy. Anh hỏi lạ thật, vậy anh muốn gì ở em?

Đột nhiên đôi mắt Hào đờ đẫn ngây dại. Phúc có cảm giác như thấy anh lần đầu tiên và hiểu biết đến tận chiều sâu tính cách của anh. Cô tìm thấy ở anh một con người khác, phía sau con người anh là con người nghiêm túc đó trang trọng, mực thước mà cô biết.

Phúc không lý giải được nỗi niềm đắm say, mà cô nhìn thấy trong mắt Hào. Cô thu mình lại trước mặt người đàn ông xa lạ dường như muốn thôi miên cô, chinh phục cô, ánh mắt anh gợn lên những điều làm cô kinh hãi.

Tim Phúc đập mạnh mỗi lúc một nhanh. Không muốn tìm hiểu thêm, cô làm một cử chỉ bất lực. Giây phút kinh hoàng chợt tan biến. Trước mặt cô chỉ còn có Thiên Hào, con người thật khó hiểu mà cô chỉ mới biết qua, tuy đó là chồng cô.

Phúc bước nhanh xuống thang lầu. Bước tới bậc cuối cùng, cô đã thấy chiếc xe chờ sẵn trước cổng. Nhưng không thấy Hào, cô định đi tìm, thì anh xuất hiện trong hàng lang cạnh phòng sách của anh.

Nở nụ cười, anh nói cùng cô:

- Minh Phúc! Anh xin lỗi đã đi không được với em. Ông giám đốc liên doanh công ty cà phê đang tới, ông ta cần hợp đồng với anh, biết anh ở nhà nên đã đến thẳng đây. Anh không muốn tỏ ra thiếu lịch sự, nhưng anh không muốn làm em buồn.

Cô nhìn anh khẽ nói:

- Thiên Hào! Anh đừng bần khoăn. Em hiểu chuyện làm ăn của anh mà.

- Thật ư? Em hiểu cho anh nhé. Tha lỗi cho anh.

- Không có gì em phải tha lỗi cho anh cả.

Anh nheo mắt thì thầm với cô:

- Anh muốn em giận anh kia đấy. Anh cứ nghĩ là em có phần nào đó... thất vọng ở anh.

Có Hào đi là phần thú vị. Nhưng phúc muốn đi một mình đón em, cô muốn có trọn vẹn một mình Với em, không muốn chia sẻ những câu chuyện tíu tít, lú lo cả những lời tâm sự của chúng.

Nhưng Phúc cố giấu kín tình cảm để Hào không tự ái. Anh tốt đến thế ít ra cô cũng phải khéo léo trong cách xử sự.

Cô cao giọng nói:

- Vâng. Em lấy làm tiếc anh không cùng đi được. Nhưng em phải đi ngay bây giờ. Từ đây ra tới bến xe phải mất ba mươi phút đấy.

Hào nói:

- Vậy anh tạm biệt em.

- Vâng! Em đi đây.

Phúc lên xe Minh Trí nổ máy, cô quay lại, đứng trước cửa Thiên Hào nhìn theo cô, Phúc ngạc nhiên vì vẻ mặt của anh.

Anh có vẻ là người cô đơn. phúc thoáng nghĩ thế rồi cô lắc đầu vội xóa cái ý nghĩ đó. Nếu có một người cảm thấy cô đơn ở cái đồn điền này, đó chính là cô. Cô như một kẻ xa lạ trên một hòn đảo mênh mông xa lạ.

Trên đường đi Phúc lại hỏi Minh Trí:

- Anh tài xế kia đâu mà hôm nay anh lại thay thế vậy?

- Anh lái xe hôm qua vừa bị bệnh, nên tôi đi thay thế, chị ạ.

- Thế à?

Minh Trí lại nói tiếp:

- Nơi đây trù phú quá, chị Phúc nhỉ? Tôi là người vốn ở đây từ lâu, thế mà mỗi khi tôi nhìn lại thiên nhiên bạt ngàn nơi đây vẫn phải khen ngợi.

Phúc khẽ gật đầu đáp:

- vâng. Một vùng hẻo lánh thế này mà người ta vẫn trồng được nhiều loại gỗ quý.

Trí đáp giọng khẳng định:

- Vâng. Tôi thấy không nơi đâu bằng nơi đây, chị ạ. Nó đẹp hơn bất cứ đâu.

Dừng xe lại nơi bến xe khách, Trí nói với Phúc:

- Tôi vào hỏi xe đến, chị ngồi trong xe đợi tôi.

- Vâng.

Lát sau, anh ta ra báo tin:

- Chưa thấy xe từ Nha Trang đến, phải đợi nửa tiếng mới tới, chị ạ.

- Chúng ta đành ngồi chờ thôi anh Trí.

Một lúc sau thấy xe vừa dừng lại, Phúc vội đến gần khi một vài hàng khách bước xuống xe. Cô không phải chờ lâu, đã thấy dáng hai đứa nhỏ trong đám hàng khách.

Hai giọng nói reo lên một lúc:

- Chị Phúc! Chị Phúc? Chúng em ở đây này.

Phúc chưa kịp nhận ra thì chúng đã xuống xe, nhảy bổ xuống ôm chị mình.

- Hai em của chị, chị nhớ tụi em lắm. Gặp lại hai em, chị sung sướng vô cùng. Phúc thốt lên, vẻ đầy xúc động. Sợ không kiềm chế được nữa, cô cảm thấy như xa cách mấy em hàng mấy năm trời.

Minh Trực lên tiếng:

- Xe chạy chậm quá, chúng em đói quá chừng.

- Được rồi, đường về không xa đâu. Xe hơi đậu đằng kia, các em lên xe về nhà, rồi chị cho ăn cơm.

Minh Như mở to mắt nhìn chiếc xe, rồi reo lên:

- Ô. hay quá, xe đẹp quá chị nhỉ?

Phúc vui vẻ đáp:

Ừ, các em chạy nhanh lên nào. Hai đứa không chờ phải nhắc nhở đến nhiều lần. Khi ấy có một người phụ nữ ăn mặt sang trọng lần một thời trang, đến gần bên Phúc, khẽ lên tiếng tiếng hỏi:

- Thưa chị, có phải chị là mẹ của hai cháu?

Phúc nhỏ nhẹ, lắc đầu:

- Không, tôi là chị của chúng.

- Vâng. Xin lỗi chị. Tôi thật vô ý, chị có thể cho phép tôi tiếp chuyện cùng chị một lúc?

- Nếu bà muốn thế, phiền bà theo tôi ra xe. Tôi sợ bọn chúng tìm không thấy xe rồi đi lại.

Ra đến xe, cả hai đứa nhỏ đã có mặt trên xe. Phúc dừng lại cánh xe không xa lo lắng hỏi bà ta:

- Có việc gì thế thưa bà? Có việc gì xảy ra đối với bà không ?

Người phụ nữ nhìn Phúc, cười nói:

- Không có gì mà chị phải lo đến thế, trên suốt đoạn đường tới Đà Lạt, tôi tiếp chuyện với hai cháu, tôi thầm công nhận chúng rất thông minh.

Phúc hỏi lại:

- Dường như bà muốn nói chuyện với tôi về việc khác, chứ không Phải khen tặng sự thông minh của chúng.

Bà gật đầu nói ngay:

- Vâng! Chị hiểu ý tôi, tôi xin phép được gặp chị, và chị cho phép tôi giới thiệu, tôi là một chủ nhân một công ty may mặc mới, thời trang. Đây là danh thiếp của tôi, chắc chị đã hiểu tôi muốn nói gì? Và chị cũng nghe nói đến tên tôi?

Cầm danh thiếp, Phúc đọc lướt qua:.

- Công ty tạo một Thái Thuận.

Ngẩng nhìn lên, Phúc xin lỗi nói:

- Xin lỗi bà, tôi không thích những mốt thời trang hiện đại bao giờ.

Bà vẫn từ tốn với nụ cười trên môi, như đã hiểu được câu trả lời của Phúc:

- Chị ạ! Không phải tôi giới thiệu sản phẩm để mời chị mua. Nhưng tôi có ý định là... à! Tại vì tôi thấy hai đứa bé đáp ứng được hoàn toàn sản phẩm mặc hàng ở công ty chúng tôi, nếu như chúng mặc vào người bộ đồ thời trang ưa thích, tôi tin chắc không đầy ba tháng, chúng sẽ trở thành những người mẫu thời trang tuyệt vời lắm.

- Bà muốn chúng nó làm người mẫu cho công ty của bà chứ gì ?

- Vâng. Chị có thể giúp tôi, Cam đoan sẽ không mất thời gian học tập của chúng. Tôi sẽ trả tiền rất hậu cho chị. Chị đồng ý cùng tôi chị nhé.

Cô tư lự một thoáng sau nói với bà:

- Tôi cần phải suy nghĩ, chưa bao giờ tôi có ý cho chúng nó làm việc gì. Bà có nói gì với hai đứa em tôi không?

Tôi chỉ quan sát và nghe những lời hai đứa nói chuyện với nhau. Chỉ biết chúng nó có thể giàu nhanh chóng nếu thời trang chúng tôi ăn khách. Với tài năng của hai đứa nhỏ, đó là điều tôi muốn lắm.

Phúc không muốn tiếp chuyện lâu nữa, nên tìm cách cáo từ.

- Bà thật tốt bụng. Thưa bà, nhưng mà...

- Mong chị đừng từ chối tôi biết chị không muốn cho chúng làm việc ấy.

Phúc trầm nghĩ trong đầu, nếu thế, chúng học hết chương trình trong vài tháng nữa, và số tiền lương kiếm được, chúng có thể vào trung học tốt nhất. Vậy bao giờ có thể gặp bà để cho bà biết rõ ý định của mình?

Thật bối rối, nhưng rồi sau đó cô cũng quả quyết đáp lời:

- Rất tiếc, tôi không trả lời ngay cho bà được. Tôi cảm ơn bà, dù tôi quyết định thế nào, tôi sẽ trả lời bà.

- Chị gọi điện thoại cho tôi sớm nhé. Và chị cũng cho tôi biết địa chỉ.

- Vâng. Tôi xin ghi cho bà Phúc đáp thế vì không muốn phô trương cái đồn đồn to lớn ấy, bởi bản tính cô không muốn như thế.

Nhưng Phúc không thể cầm cán bà ta đọc tên cái địa chỉ nhà ngay lúc đó. Bà thốt lên:

- Thì ra chị là bà Thiên Hào. Vợ của ông chủ đồn điền Vạn Phát. Vâng tôi hi vọng ở chị rất nhiều.

- Vâng. Phúc bắt tay bà ta, tôi xin hứa sẽ gọi điện thoại cho bà.

Phúc lên xe, Trục vội hỏi ngay:

- Bà ấy nói gì với chị thế? Có phải bà ấy bảo rằng rất thích chúng em không chị Phúc?

Phúc đáp vui vẻ :

- Đúng vậy! Bà ấy khen ngợi các em ngoan và thông minh đấy.

- Chắc hẳn chị vui lòng vì chúng em được khen chứ?

Phúc đáp lời em trai:

- Đúng rồi đấy cậu nhỏ. Gặp lại các em, chị sung sướng vô cùng. Vắng chị các em có nhớ không ?

- Chị Phúc! Chúng em yêu chị nhất trên đời, cùng một lúc, hai đứa bé nép mình vào người chị thương yêu của chúng.

- Chị cũng thương hai em nhất trên đời, hai đứa về ở đồn điền với chị, các em phải nghe lời chị dạy, phải ngoan ngoãn, không được tự do phá phách đấy. Các em hãy vì chị, đừng gây phiền cho những người xung quanh mình.

Cả hai đều lên tiếng:

- Em xin hứa.

Minh Trục lại hỏi:

- Đồn điền Vạn Phát thế nào chị?

- Một đồn điền rộng lớn, rồi các em sẽ thấy.

Minh Như hỏi:

- Có nhiều người ở đó không chị?

Phúc thở dài ngập ngừng, giọng đượm chút lo âu:

- Các em sẽ thấy người già, người trẻ. Nhưng mọi việc ổn nếu như các em biết vâng lời chị. Phải trậ tự đừng làm ồn ào, ít nghe tiếng các em nói càng tốt.

Minh Trục lên tiếng:

- Tóm lại, cũng như ở cô nhi viện chứ gì? Dường như mẹ anh Hào rất khó phải không chị?

- Phúc hết sức kinh ngạc về điều thằng bé nói. Vâng, bà rất khó, và khó chịu nữa là khác, nếu như bà Thắm biết bọn trẻ ở đây.

Cuối cùng Phúc nói:

- Chị van các em, các em nên vâng lời chị, các em hãy vì chị, như vậy mới thật sự thương chị.

Nhưng chúng say mê với cảnh trước mặt, không còn chú ý nghe lời Phúc nói.

Con bé Minh Như reo lên:

- nhìn kìa, Minh Trục.

Xe đã lăn bánh vào đồn điền Vạn Phát, tòa nhà sừng sững hiện ra trước mắt hai đứa trẻ. Nét mặt rạng rỡ, Trục nói:

- Tòa nhà đẹp quá, em cứ ngỡ trong Phim.

Nhìn nét sung sướng vô tư của bọn trẻ, Phúc băn khoăn tự hỏi. Cô trả lời sao với người phụ nữ ấy đây?

Thiên Hào nhìn Phúc đăm đăm, giọng nói nghiêm khắc có phần tức giận, anh trả lời Phúc:

- Em có biết, lời đề nghị của bà ấy hết sức kiêu ngạo. Em cứ để anh gọi điện thoại trả lời, như thế hay hơn.

Phúc thật sự điềm tĩnh nói:

- Em không nghĩ bà ta khiếm nhã như thế, bà ấy có vẻ thành thật và đúng đắn. Thực tế em không thích thời trang hiện đại theo mốt, có những trang phục kỳ lạ lúc nhìn đến càng thấy khó chịu.

Anh nhìn cô nói:

- Việc đó chẳng có ích lợi gì cho chúng ta. Đừng nhắc đến làm gì nữa.

Giọng cô khẽ khàng:

-Anh Hào! nh không hiểu em định nói gì sao? Em nghĩ có lẽ đây là sự may mắn cho chúng nó.

Hào sững sờ nhìn cô:

- Dịp may ư? Minh Phúc? Em không nói đùa với anh chứ? Em không nên cho bọn nhỏ dựa vào việc làm đó. Dù chỉ là một giây lát thôi.

- Sao lại không? Biểu diễn thời trang có gì là không tốt chứ?

Giọng Hào giận dữ nói:

- Minh Phúc! Em nghĩ sao khi hỏi anh như thế? Anh nhắc lại, không thể được như thế với anh đâu, và anh cho rằng lời đề nghị của bà ấy là một sự hỗn xược đối với chúng ta.

Phúc đứng dậy cô đi đến bên cửa sổ. Rồi một lúc ngoảnh mặt lại nhìn chông, cô thấy nét mặt ấy lộ rõ ý chí cương quyết áp đặc quan điểm của cô.

- Thiên Hào! Chúng ta đã đi quá xa rồi đây, giữa anh và em mọi việc phải cho dứt khoát rõ ràng. Lúc nhận lời lấy anh, anh rộng lượng hứa bảo bọc cho Minh Du và hai em nhỏ. Nhưng dù sao đây cũng là cơ hội, em không được phép thay đổi những điều thỏa thuận với anh sao? Nếu trong chị em của em có người có thể tự kiếm sống được, thì hãy để cho người ta nắm lấy cơ hội chứ. Em nói thật, trong mấy chị em của em, không ai muốn được nhận bố thí cả.

Hào phản đối với nét mặt giận dữ:

- Anh chưa bao giờ nói chuyện bố thí với em.

Cô bĩu môi, giọng lạnh lùng:

- Hoặc chúng tôi phụ thuộc vào anh, nếu anh thích một từ nói ra ít chướng tai hơn Hào ạ. Anh biết là em rất muốn được tự do. Nhưng vì không thể nuôi nổi gia đình em... em..em phải...

phúc áp úng vì chột bối rối vì điều sắp nói ra với anh. Hào nói tiếp lời nói của Phúc, giọng anh có phần chua chát:

- Em phải lấy anh?

- Đúng như thế! Phúc đáp, và cô rất cảm ơn anh đã nói lên lời thay cô. Rồi cô lại tiếp lời, và bỗng nhiên một dịp may có một không hai từ đâu đưa tới để đảm bảo cuộc sống độc lập cho hai đứa nhỏ và...

Hào chột nóng nảy cắt giọng:

- Và anh đã làm hại chúng, đúng không? Anh cam đoan với em, nếu em hành động thiếu suy nghĩ, em sẽ ân hận suốt đời. Anh muốn cho Minh Trục và Minh Như học hành tử tế, nếu bây giờ em muốn cho chúng nổi tiếng để chúng

roi vào môi trường khác xa lạ, và đồng tiền sẽ làm chúng nhanh chóng thay đổi vì sự bóc lột của tuổi nhỏ. Lúc ấy, em có thể hình dung được tương lai của chúng ra sao không?

- Anh Hào! Nhưng anh phải thừa nhận rằng có lẽ không phải điều tốt, nếu chúng em cứ mãi lệ thuộc vào anh hoàn toàn.

Hào cảm thấy tức giận, đứng lên rời khỏi ghế và Minh Phúc cũng nhìn anh với vẻ mặt khác lạ mà Hào chưa từng thấy. Qua vẻ mặt của cô, anh cũng biết cô đang nhượng bộ, nhưng có vẻ cương quyết với ý nghĩ của mình.

Hào không có định bỏ cuộc nói chuyện, anh bước về phía Phúc, khéo léo tìm một cách khác.

Nét mặt anh trang nghiêm và điềm tĩnh. Ngẩng nhìn lên, cô nhận ra anh thật sự kiên quyết.

Giọng Hào dịu lại:

- Minh Phúc! Em hãy nghe anh nói. Vì sao chúng ta không cùng nhau giải quyết một cách thông minh về vấn đề này. Anh muốn em để anh có thời gian đem lại cho đứa nhỏ tất cả những gì lâu nay chúng thiếu. Nhưng không thể làm một sớm một chiều. Ít ra cũng vài năm để cho anh lo liệu, và sau đó nếu như tất cả anh không thực hiện được như ý anh mong muốn thì...

Phúc lạnh lùng cắt lời anh:

- Nếu thất bại thì anh sẽ đảm nhận cuộc sống của chúng như.. Thanh An phải không? Em không muốn chúng dựa vào như thế.

Những lời nói cuối cùng bật phát ra không hề cố ý và Phúc thấy ân hận ngay sau đó. Cô hiểu rằng trong lời nói cô đã thắng anh, nhưng nó thật sự khiếm nhã vô cùng.

Hào vẫn đáp, giọng điềm tĩnh, không hề nao núng:

- Thanh An và Minh Trí là anh em. Mẹ anh nhận làm người đỡ đầu nuôi dạy khi ba má họ qua đời. Anh giúp đỡ họ về tài chính vì họ là người trong gia đình. Nhưng anh không có sự lựa chọn nào đặc biệt nào tới Thanh An cả.

Phúc đáp với nụ cười chua chát:

- Còn em thì anh đã lựa chọn phải thế không? Và em cũng đã chấp nhận mọi điều kiện của anh rồi. Nhưng em không hiểu sao những điều kiện ấy lại bất di bất dịch. Chúng ta có thể thay đổi nó tùy theo hoàn cảnh chứ.

Anh đáp, vẻ khó chịu:

- Minh Phúc! Em biết rõ là anh rất sẵn sàng làm như vậy, khi anh đứng trước những việc hợp lý kia.

- Em thấy lời đề nghị của em rất hợp lý. Hai đứa nhỏ có dịp kiếm được số tiền khá lên thì không ai có quyền phản đối.

Hào thét lên tức giận:

- Anh đã bảo đó là một điều phi lý. Em rõ chưa?

Chưa bao giờ cô nhìn thấy anh phẫn nộ như thế, cô rất bất lực, cô kiềm nén trả lời anh rất ôn hòa thì hơn và không tỏ ra cho anh thấy thái độ của anh làm cô khó chịu.

- Anh Hào! Dù sao em vẫn quyết định, với tư cách người đỡ đầu hợp pháp của hai đứa nhỏ, em sẽ gặp bà Hoa để bàn bạc về đề nghị của bà ta.

- Thế nếu anh. cảm em, Minh Phúc?

Hào thốt lên, giọng cương quyết và bước lại cạnh cô.

Chưa bao giờ cô thấy anh cao lớn hơn mình thế. Anh đã gây cho cô cảm giác anh có một sức mạnh ghê gớm khi giận giữ.

Phúc thu mình lại và hát đầu về phía sau, giọng không chút ngưng ngừng:

- Em sẽ không nghe lời anh đâu.

Anh gắt giọng cương quyết:

- Anh buộc em phải nghe lời. Dù sao em vẫn là vợ anh.

Tia sáng thoáng hiện trong mắt Hào, khi anh nói, khiến cô phản kháng. Phúc trả lời, cố tìm cách cho anh phải tự ái.

- Không bao giờ. Điều đó hoàn toàn chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Vừa dứt lời Phúc biết ngay mình đã sai lầm. Đôi tay Hào giáng mạnh xuống bờ vai cô. Phúc run rẩy. Hào chăm chăm nhìn tận đáy mắt cô như muốn trấn áp sự phản kháng và Phúc cảm thấy anh tha hồ theo hành động của mình.

Lần đầu tiên trong đời, Phúc cảm thấy sợ một người như thế. Cô muốn thoát ra, nhưng nỗi sợ làm cô tê liệt. Hào dường như muốn tìm hiểu tâm hồn cô trong đáy mắt và cô có cảm giác thu hút thôi miên, cho lúc Hào bình tĩnh nói với cô:

- Minh Phúc! Em đừng dồn anh vào chân tường không lối thoát.

Phúc không hiểu anh nói gì. Sức mạnh ở đôi bàn tay anh trên vai làm cô cảm thấy mình bất lực. Điều cô không muốn biểu lộ vì sợ thất bại. Sợ đôi chân mình khụy xuống. Cô co người để chống đối sự mê hoặc kỳ lạ này. chống lại cái ánh mắt của anh muốn thủ tiêu đi lý trí của cô. Phúc cảm nhận mình như đã kiệt sức trên bờ vực thẳm xa lạ.

Cô mím môi thì thầm:

- Buông em ra.

Không trả lời, đôi bàn tay Hào siết mạnh hơn nữa. Một tia sáng kỳ lạ hiện ra trong ánh mắt anh khiến cô khiếp hãi. Rồi ngay lập tức khi ấy, hai bàn tay anh rời khỏi vai cô. Hào bước vào phía cuối phòng, anh nhìn ra cửa sổ.

Minh Phúc nhẹ người đi nhưng tim cô vẫn còn đập nhanh, đôi môi cô khô cứng. Phúc không hiểu cái gì đã xảy ra giữa hai người. Thế nhưng cô đã hiểu cơn khủng hoảng đang kết thúc, cô cảm thấy cô đơn trong ngôi nhà này, cô đã có bao nhiêu kẻ thù. Nếu như mất Thiên Hào rồi cô sẽ ra sao đây?

Cô muốn nói với anh điều gì đó, nhưng đúng vào ấy cánh cửa mở ra và Phúc vội bỏ đôi bàn tay xuống khi cô đang chìa ra phía trước Hào.

- Xin lỗi, tôi có làm phiền hai người không ạ? Tiếng Đạt vừa hỏi với thái độ thân ái thường ngày vừa bước vào phòng.

Thiên Hào quay thẳng lại nói:

- Anh Tiến Đạt! Bạn thân của tôi! Anh đến đây thật đúng lúc, anh là người chúng tôi đang cần tới. Giữa tôi và Phúc đang bất đồng ý kiến về một vấn đề hết sức quan trọng. Anh có thể phân giải cho chúng tôi.

Tiến Đạt ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc trong phòng. Anh bạn nở nụ cười như đồng lõa với Hào.

- Tôi có thể giúp được anh chị điều gì đây. Tôi đang sẵn sàng nghe anh chị nói.

Hào kể cuộc gặp gỡ của Phúc và bà Hoa ở bến xe. Anh nói Phúc muốn hai đứa em cô có thêm tiền và tự túc sống riêng tư trong cuộc sống thường ngày.

Cuối cùng Hào kết luận:

- Tiến Đạt! Bây giờ bạn rõ mọi việc. Chúng tôi chờ anh có ý kiến.

Sau khi dò xét Hào chăm chú, Đạt hướng sang hỏi Phúc:

- Chị có nói gì thêm không?

Phúc khẽ giọng đáp:

- Không. Tôi không hiểu anh có rõ về tình hình tài chính của bốn chị em tôi khi ba tôi mất không?

Đạt gật đầu thay lời đáp:

- Nếu thế, chắc anh đã hiểu ý tôi. Anh Hào rộng lượng chăm sóc cho em tôi. Có anh ấy, tôi sẽ sống đầy đủ. Nhưng chúng hoàn toàn trắng tay. Tôi nghĩ lời đề nghị của bà Hoa hôm nọ là một cơ hội rất may mắn cho hai đứa em tôi. Nhưng Thiên Hào không chấp nhận chỉ vì kiến thành với người đàn bà ấy.

Đạt ngồi ngả lưng sau ghế sa lon:

- Chị có bàn bạc với hai đứa em chị chưa?

Phúc lắc đầu:

- Tôi chưa nói gì với chúng, tôi nghĩ trước hết nên biết lời đề nghị của bà Hoa là thế nào đã.

- Theo tôi nghĩ, trước khi gặp bà ta, chị nên hỏi ý kiến của chúng.

Thiên Hào gầm lên tức giận:

- Cho trẻ em tham gia cuộc tranh luận bàn cãi thuộc loại đó, tôi không thể chấp nhận được.

Minh Phúc phản đối, vẻ thách thức trong ánh mắt. Cô tuyên bố:

- Tiến Đạt nói có lý, phải hỏi ý kiến của hai đứa nhỏ. Anh Hào hãy cho nó đến đây. Chúng có thể cho biết ngay ý kiến.

Phúc rất hài lòng về sự có mặt của Đạt, cô sợ Hào sẽ phản đối, thế nhưng Hào lại nhượng bộ nói:

- Được. Tôi sẽ gọi bọn chúng đến đây. Rồi anh bước ngay ra cửa phòng, trong khi Phúc chưa kịp nói nửa lời cùng anh, để giữ chân anh lại.

- Cô ngồi xuống salon, trong lòng nhẹ đi đôi chút. Cô nói:

- Hào rất cố chấp. Anh ấy không hiểu cho chúng tôi, thế nào là nghèo đói.

- Chị phúc! ở vào vị trí người khác bao giờ cũng khó. Tôi thường thấy người ta dễ tự ái và bực dọc khi đụng tới vấn đề tiền bạc. Thực ra, việc cho hay nhận tiền bạc chỉ có tầm quan trọng rất tương đối.

Tôi không hiểu rõ điều anh nói.

Đạt nhìn cô giải thích:

- Đối với người cho thì tiền bạc là món quà dễ đem tặng nhất, còn người tiếng tăm hào hiệp tuy không xứng đáng, chỉ vì họ dễ dàng cho những cái họ thừa thãi. Nhưng con người có thể cho đồng loại nhiều thứ khác hơn là tiền bạc.

- Cho cái gì chứ? Anh nói, tôi thật sự không hiểu gì hết.

Tiến Đạt từ tốn nói:

- Tỉ như sự tử tế, sự thông cảm, đó là do lòng nhân ái, nó phát ra từ chính con tim mình, chị Phúc ạ.

- Vâng! Anh nói có lý, anh Đạt ạ. Nhưng không ai muốn hoàn toàn sống dựa vào người khác. Đó là vấn đề tự trọng.

Đạt nhìn cô rồi khẽ nói:

- Chị Phúc! Theo tôi bây giờ chúng ta cũng phải phụ thuộc vào một ai đó, hoặc một cái gì đó. Và sự phụ thuộc lớn nhất là do tình yêu áp đặt, đồng thời cho một người đàn ông và một người đàn bà.

Phúc cúi đầu không đáp, cô bắt đầu tìm hiểu Hào và xét lại thái độ của chính mình, có phải là sai lầm không? Vì sao cô cứ giận Hào? Có phải vì mặc cảm mà cô không thể nhận những cái anh mang tới cho cô với tấm lòng cao thượng như thế? Phải chăng trái tim cô đã rung động trước anh để làm tình hình trước mắt thêm phần rắc rối?

Nhưng người ta cũng đâu có thể yêu theo đơn đặt hàng. Nhưng Hào thì đâu bao giờ yêu cầu Phúc yêu anh, mà chỉ là bạn anh thôi. Phúc đã phạm sai lầm nào? Vì sao anh ấy và Phúc không thể sống với nhau như những người bạn tốt chứ?

Ngẩng đầu lên, cô thấy Đạt đang nhìn cô với ánh mắt dò xét. Cô có cảm giác anh đang theo dõi cô.

- Minh Phúc! Chị biết là tôi rất quý Thiên Hào, tôi chơi rất thân với Hào từ lúc nhỏ, cuộc đời Hào trải qua lắm gian nan vất vả và chứ không phải người ta tưởng. Cùng với thời gian, rồi chị sẽ hiểu, không phải lúc nào hạnh phúc cũng đi song song với sự giàu có đâu.

Minh Phúc chột đỏ mặt, cô đáp với giọng rất khiêm tốn:

- Tôi nghĩ là tôi hiểu rất ít và hiểu sai về Thiên Hào.

- Chị Phúc! Hào là một người tốt. Chị cố gắng hiểu Hào và sẽ thấy thú vị khi biết được Hào là người thế nào? Tôi có nghe một lần, dường như chị có bảo tôi là ba chị thương yêu Hào lắm, có phải thế không?

Phúc khẽ thì thầm nói:

- Vâng? Đúng thế.

Rồi Phúc hồi tưởng lại tình thân của ba cô dành cho anh, và cô lúc nào cũng cảnh giác đối với anh, vì sao thế?

Phúc thì thầm:

- Tôi đã lầm lẫn. Tôi sợ... rồi đây mọi việc sẽ vượt qua tôi, tôi không thể hiểu gì nữa hết.

Đạt nhẹ cười:

- Chị Phúc ạ? Rất nhiều sự kiện đã đến với chị trong khoảng khắc rất ngắn. Chị đã mất đi người cha chị yêu thương. Nhưng tôi không cho rằng chị hành động không đúng, vì cuộc sống lúc nào cũng đi nhanh hơn chị, chị chỉ làm theo nhận thức của mình về cái tốt, cái xấu. Chị hãy nghe tim mình mách bảo, bao giờ nó cũng là một người cố vấn tốt:

Phúc đáp, trong lòng bối rối:

- Vâng. Bây giờ tôi đã rõ. Đó chính là những điều mà ba tôi thường nhắc nhở khi ba tôi còn sống.

- Ông ấy sẽ tiếp tục nói những điều ấy với chị, nếu chị biết nghe ông ấy.

Nước mắt của Phúc chực chảy theo từng lời nói của Đạt. Cô nói:

- Anh tin thế ư?

- Vâng. Tôi tin chắc như thế, chị Phúc ạ. Và không có gì đáng phân vân khi chị làm theo ý của ông, của những người chị hết lòng thương.

Đạt chưa nói hết những ý nghĩ của mình thì hai đứa nhỏ và Hào bước vào. Bọn chúng tỏ vẻ xúc động.

- Chị Phúc? Chị biết không, chúng em đã đi xem hết toàn bộ đồn điền, nơi đây rộng lớn nhiều lắm chị ạ. Chị có nhìn thấy tất cả chưa? Thật tuyệt vời Bác Phan làm vườn bảo với chúng em là còn nhiều cái lạ khác nữa. khi nào thời tiết tốt, bác sẽ dẫn hai đứa em đi xem đấy.

Nhìn hai đứa em hồn nhiên nói lên những gì chúng thấy. Phúc cũng vui theo, cô nói:

- Hai em nghe chị nói đây. Chị có việc quan trọng muốn nói với hai em. Các em có nhớ người phụ nữ cùng đi chuyến xe từ Nha Trang về Đà Lạt không?

- A. người đàn bà đẹp đấy ư? Minh Trục hỏi chị:

- A. bà Hoa chứ gì? Chị Phúc nói bà ấy hả? Minh Như nói thêm.

- Đúng rồi, hai em thấy bà ta nói chuyện với chị, bà ấy là một chủ nhân của công ty một thời trang.

Trục cắt ngang lời chị, liền nói:

- Em hiểu rồi, bà ấy nói với chúng em là muốn thuê chúng em làm người mặc tất cả những bộ thời trang của công ty bà để quảng cáo.

- Vì việc đó, chị muốn hỏi ý kiến của hai em để chị gọi điện thoại nói chuyện với bà ấy.

Trục lên tiếng hỏi:

- Chị muốn chúng em làm những người mẫu trên báo, trên màn ảnh chứ gì?

- Đúng, dĩ nhiên là được như thế, chúng em sẽ kiếm được nhiều tiền.

Thư lên tiếng kể đó:

- Bà ấy nói với chúng em công ty bà ấy không xa lắm, và nếu đồng ý, chúng em tha hồ mặc đồ đẹp khi ra phố. Bà ấy sẽ cho chúng em toại nguyện.

Nhìn hai em, Phúc nói:

- Hai em suy nghĩ sao? Trước khi gọi điện thoại cho bà ta, chị muốn biết ý nghĩ của hai em.

Im lặng, chúng hỏi nhau bằng ánh mắt:

Trục trả lời trước:

- Chị để chúng em tự giải quyết phải không?

- Nếu như hai em muốn thế! Phúc nói:

Thư nhìn về Hòa, khi ấy Trục đứng sau Minh Phúc:

- Anh Hào? Em muốn hỏi anh điều này. Anh hứa sẽ lo cho chúng em ăn học đến khi xong những năm đại học. Có phải không? Và anh không bao giờ thay đổi ý kiến?

Hào khẳng định, giọng hết sức nghiêm nghị và trang trọng:

- Vâng! Các em sẽ có tất cả những gì anh đã hứa. Hai em yên tâm.

Minh Phúc nhìn em, xen lời nói:

- Đây là cơ hội tốt cho hai em kiếm ra tiền và sống tự lập. Nếu thành công, các em có thể dành dụm được một chút tài sản mình làm nên.

Thư nhìn Trục hỏi anh, rồi đáp lời không do dự:

- Nếu như cho chúng em quyết định thì chúng em trả lời không. Chúng em không muốn mất thời gian vào việc đó, riêng em nghĩ là nó không bổ ích. Có phải thế không Minh Trục? Nếu như anh Hào giữ lời hứa thì chúng em muốn anh cho em vào ở nội trú nơi chúng em học. Và khi nào đến hè sẽ về đây thăm anh chị:

Phúc nhìn Trục hỏi:

- Em có đồng ý với những gì Minh Như vừa nói không?

- Vâng. Chi Phúc ạ? Minh Như có lý nên mới nói ra thế.

Giọng Phúc rất buồn, cô kết luận:

- Vậy thì cứ thế Chị không thể ép buộc.

Hai đứa trẻ reo vui một lúc, nhìn mọi người, chúng linh tính dường như có cái gì đó khiến chúng không nên hiện diện nơi đây. Trục nói:

- Bây giờ chúng em ra ngoài được chứ, anh Hào? Bác Phan đang chờ chúng em ngoài đó.

- Thôi đi nhanh lên - Hào nở nụ cười, nói. Anh chị đã biết rõ ý hai em rồi. Đi chơi phải cẩn thận nhé.

- Vâng. Chúng em sẽ cẩn thận.

Minh Như duyên dáng hơn, nói với Hào:

- Anh Hào! Nơi đây đẹp quá, và căn nhà của anh, em cũng thấy tuyệt vời.

Hai đứa bé đi rồi. Đạt nhìn Phúc lên tiếng:

- Chị Phúc đừng buồn nữa, dù sao chúng ta cũng tùy theo ý của bọn trẻ. Chúng đã lựa chọn đúng đấy.

- Vâng. Tôi mong là như vậy. Phúc buồn bã nói.

Đạt đứng lên, bước ra ngoài:

- Xin phép. Tôi đi đây.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Minh Phúc và Thiên Hào đối mặt nhau.

Phúc cao giọng nói:

- Đấy! Thế là anh đã thắng cuộc:

Hào hỏi với giọng năn nỉ rõ rệt:

- Giữa anh và em có cần thiết phải cãi nhau không?

Phúc đáp có phần cao ngạo:

- Nhưng em cũng không mong gì hơn được ở anh.

- Thế nhưng em vẫn không thôi chống lại lời anh nói, không phải việc vừa xảy ra, mà anh còn nhiều việc khác nữa. Mục đích của anh chỉ muốn mang lại hạnh phúc cho em thôi, Minh Phúc. Anh không có mong muốn gì khác hơn.

Phúc không biết trả lời như thế nào, cô bối rối, cô không quên nỗi khiếp hãi khi anh vừa gây ra cho cô lúc nãy. Bất chợt, cô lại nghi ngờ lòng tốt và thái độ của Hào:

- Minh Phúc! Cái gì có thể làm cho em vui thích? Hào thì thầm hỏi.

- Có lẽ em phải theo bọn nhỏ để xem chúng làm gì. Em cảm thấy khó chịu bởi thời giờ và công việc không còn vội vã bức bách như trước nữa.

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu lắng. Giọng trầm ấm ngọt ngào. Hào nói với cô:

- Anh muốn lái xe đưa em đi một vòng tận làng xa. Rồi em sẽ thấy có vô số điều kỳ thú đối với em.

- Vâng! Thế thì để em gọi hai đứa nhỏ hỏi xem chúng có muốn đi với chúng ta không. Nếu để chúng ở nhà một mình, phá phách thì sẽ không chịu nổi. Mẹ sẽ khó chịu...

Thất vọng nhưng Hào không để lộ ra nét mặt. Thật sự anh chỉ muốn đi dạo với một mình Minh Phúc.

Hào lên tiếng nói:

- Em đợi anh, để anh gọi tài xế mang xe ra. À! Sương mù hôm nay nhiều đấy, em nhớ mang theo nhiều áo và cả dù che đầu đấy.

Nở nụ cười cô đáp:

- Vâng Em sẽ mang theo khăn quàng.

Hào bước ra ngoài, Phúc dõi mắt nhìn theo, lòng cô nghe băng khuâng.

Đứng trước tủ áo lựa chọn một lúc, Phúc quyết định mặc sẽ mặc chiếc đầm màu xanh, và khi bước ra khỏi phòng cô cảm thấy tự tin hơn, cô sẽ cho Thanh An biết là mình chẳng thua kém cô gì cô ta:

Buổi uống trà hôm nay của bà mẹ chồng, cô biết thế nào cũng có mặt Thiên Hào, và vị trí của cô đứng là ở vị trí trong ngôi nhà này.

Chiếc áo đầm đơn giản, bó sát vòng eo, làm cô nổi bật bộ ngực thon thả của cô. Màu áo làm nổi bật làn da trắng và đôi cánh tay trần đẹp tuyệt vời. Trông Phúc giống như tranh vẽ.

Trong lúc bước vào phòng khách, phúc bất chợt chạm mặt với Minh Trí. Anh nhìn cô nở nụ cười rồi bật thốt:

- Ô! Chị Minh Phúc. Chị đẹp lắm.

Cô hướng nhìn về phía Hào, không biết anh có nghĩ thế không? Và có cùng khen cô đẹp như Minh Trí vừa nói?

Lúc Phúc bước vào phòng khách, Hào đang đưa tách trà cho mẹ. Anh ngẩng nhìn lên và dang rộng hai tay đi về phía cô. Anh nắm tay Phúc siết nhẹ những ngón tay trong bàn tay anh như thể bày tỏ tình cảm trong lòng mình, bằng cái siết tay kín đáo. Một tâm lòng biết ơn đậm thắm.

- Minh Phúc! Anh nóng lòng chờ em mãi, và anh muốn mình là người đầu tiên nói với em là em xinh đẹp biết dường nào! Hào thầm thì để chỉ một mình cô nghe thấy.

Tuy khác với lời của Minh Trí. Nhưng những lời nói của Hào thật sự chân thành.

Bà Thắm mẹ của Hào cũng lên tiếng bình luận với các lời nói chuyện quen thuộc:

- Ô! Minh Phúc! Một bộ trang phục rất đẹp, tuyệt vời đấy! Minh Trí, cháu đã khéo chọn, tôi đã nhận ra ngay đúng không hả?

Phúc không biết tâm ý bà nói gì, nên hướng mắt nhìn Hào như dò hỏi. Hào nói:

- Em mặc áo đẹp lắm. Anh đã nhờ Trí mua hộ lúc anh ấy đi Mỹ đấy.

- Thưa bác, cháu cảm ơn bác về những lời tốt đẹp đó. Trí nói giọng chua chát khiến cho ánh mắt bà Thẩm hiện lên một thoáng giận dữ.

Hào lại tiếp giọng nói:

- Minh Phúc! Anh rất hài lòng khi thấy hôm nay em thật trang nhã. Sau bữa ăn tối, chúng ta được mời đến gia đình bác Phú, ở gần chợ Đà Lạt. Tối nay họ có tổ chức buổi tiệc rất sang trọng. Họ là những người bạn cũ của anh, và anh rất hãnh diện khi tối nay được giới thiệu em với họ.

Thật bất ngờ Thanh An, vừa vào đúng lúc đó. Cô hỏi, bàn tay cô đặt trên nắm cửa:

- Chúng ta đi đâu?

Minh Phúc ngoảnh đầu lại, không khó gì mà không biết Thanh An chờ cho mọi người có mặt đầy đủ trong phòng khách mới bước vào.

Chắc hẳn An chưng diện để không ai sánh kịp. Tấm áo lấp lánh quá sang trọng dài phủ đất, nó thật sự không thích hợp với một buổi họp trong gia đình.

Che giấu nỗi phẫn uất trong lòng đang nung nấu bấy lâu nay, Thanh An cố nở nụ cười, bước về phía anh trai đang đứng, cô thì thầm:

- Anh Minh Trí? Người đáng ca ngợi là anh, phải không nào? Không có anh chọn mua chiếc áo này, người phụ nữ trước mắt sẽ ra sao? Có trang nhã thế không?

Rồi quay sang Minh Phúc, An nói với một giọng giả vờ hoan hỉ:

- Chị Phúc này! chị phải cẩn thận đấy nhé, đừng để mặc cho anh Minh Trí muốn làm gì thì làm. Rốt cuộc anh ấy trở nên cần thiết đối với chị, không có anh ấy là không được đấy. Và cuối cùng biết đâu cái đó làm phật ý anh Thiên Hào. Đúng không ?

Câu nói của An làm cho Thiên Hào không bằng lòng. Phúc đoán biết khi cảm thấy những ngón tay anh siết chặt tay cô, Minh Phúc hiểu đó là nắm tay động viên, khích lệ. Nó làm cô an tâm khi An bước vào phòng khách.

Nhưng cô vẫn không hề bối rối, cô vội đứng dậy, bước tới gần Tiến Đạt đang ngồi gần lò sưởi. Đạt cười khi thấy phúc đến gần.

- Hôm nay, chị bận rộn suốt ngày nhỉ?

Phúc nở nụ cười như đang có đề tài nói chuyện:

- Hai đứa nhỏ ngủ rồi. Chắc chúng nó đã mệt vì phá phách. Chúng đi thăm các góc gác trong ngôi nhà trước khi đi bơi thuyền trên hồ.

- Chị cho phép tôi khen ngợi chị, về cách chị nuôi dạy chúng nó hơn là về sự trang nhã của chị thấy? Đạt hỏi cô và nhìn sâu vào mắt Phúc.

Ánh mắt nhân hậu của Đạt làm cho Phúc trở nên thanh thản, cân nhắc đúng giá trị của các sự vật.

Phúc cười nhẹ:

- Anh Đạt nói vậy chỉ cốt để làm tôi vui lòng phải không? Hay là hai đứa em tôi quả thật được anh yêu mến?

- Tôi bao giờ cũng thích chúng nó thật. Chúng nó rất ngoan và thông minh, chúng làm cho tôi thấy dễ chịu. Đạt nói để cho Phúc yên tâm về bọn trẻ.

Nghe lời nói của Đạt khen ngợi dành cho bọn trẻ, bà Thắm cất tiếng nói gay gắt:

- Có phải cậu Đạt nói đến Minh Trực và Minh Như không?

Rồi xoay nhìn Phúc bà tiếp lời:

- Minh Phúc! Cô nên bảo chúng đừng đóng cửa sập sập. Hôm qua tôi từ nhà ăn bước ra, Minh Như đóng cửa mạnh Đến mức tôi gần ngất đi đấy.

Nhìn bà Thắm, giọng Phúc thật nhỏ nhẹ:

- Thưa mẹ, sáng mai con sẽ bảo chúng nó. Con xin lỗi mẹ.

Bà Thắm đứng yên bước về phòng mình. Tiến Đạt trao đổi với Phúc điều gì đó. Anh dịu dàng khẽ nở nụ cười để bày tỏ với cô là anh hiểu và rất thông cảm.